

קונטרס

גְלוּי אַמוּנָה

יגלה נוראות ונסלאות באמונה הקדושה, ואיך שעקר
ההתחזקות לעבר על כל פגעי ומקרי הזמן הוא רק על-
ידי תקף האמונה הקדושה, ואיך שעל-ידי התחזקות
באמונה הקדושה יכול לראות נסים נגלים שדוד הטבע
ממש.

★

בנוי ומיסד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון,
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו
הגאון הקדוש, אור נסלא, אשר כל רז לא אגיס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו,
ומשלב בססוקי תורה, נביאים, כתובים, ומאמרי
חקמינו, הקדושים זכרונם לברכה,
מקמרא ומדרשים וזהר הקדוש

★

הוקא לדפוס
על-ידי חסידי קרסלב
עיה"ק ירושלים תרכ"א

וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש ג"י: הָאָדָם
צָרִיךְ לֵהִיט פְּלִפְּקֵי חֶזֶק
בְּאִמּוּנָה פְּשׁוּטָה, עַד שֶׁלֹּא
יִפְחַד מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם,
וְאִם יִנְסוּ לְשַׁבֵּר אוֹתוֹ, אֲזִי יִהְיֶה
כְּמִשְׁלַל הַזּוֹרֵק אֲבָן עַל הַסֵּלַע,
שֶׁלֹּא יִקְרָה שׁוּם דְּבַר לְסֵלַע,
אֲלֵא עוֹד יִקְבַּל בְּחִזְרָה אֶת הָאֲבָן
שֶׁזָּרַק עַל רֵאשׁוֹ.

(אמרי מוהרא"ש. חלק א'. סימן תקכו)

א.

צָרִיף שְׁתַּדַּע אֱהוּבִי, אַחִי. שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לַעֲבֹר אֶת
פְּגַעֵי וּמִקְרֵי הַזְּמַן. כְּפִי מַה שְּׁעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד
בְּפִרְטֵי פְּרִטְיוֹת, כָּל אֶחָד כְּפִי עֲגִינּוּ וּבְחִינָתוֹ וְכוּ', אֲלֵא
עַל-יְדֵי תַקְוָה הָאֲמוּנָה הַקְּרוּשָׁה — שִׁכְנִים בְּדַעְתּוֹ
תְּמִיד אֲמַתֵּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְאִיךָ שְׂאֵין שׁוּם מְצִיאֹת
בְּלַעֲדָיו יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל עֲצָם עֲצָמֵי חַיִּים

אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ מִמֶּשׁ, רַק הַתְּלַבֵּשׁ עֲצֻמוֹ בְּלִבוֹשִׁים אֵלּוּ.
 אֲשֶׁר לְמִרְאֵה עֵינֵינוּ: דּוֹמֵם, צוֹמֵחַ, חַי, מְדַבֵּר. כִּי
 בְּאֵמֶת הוּא יִתְבַּרֵךְ וְהָעוֹלָם אֶחָד הֵם, רַק כָּל אֶחָד כְּפִי
 צְמִצּוֹם וְקִטְנוּת דַּעְתּוֹ נִדְמָה לוֹ כְּאֵלוֹ, חֵס וְשְׁלוֹם,
 הָעוֹלָם וְהַשָּׁם יִתְבַּרֵךְ הֵם שְׁנֵי עֲנִינִים נִפְרָדִים, וּמִזֶּה בָּא,
 שְׁעוֹבֵר עַל הָאֲדָם מֵה שְׁעוֹבֵר וְכוּ'. כִּי מֵאַחַר שְׁנִדְמָה לוֹ
 כְּאֵלוֹ אֱלֹקִים בְּשָׂמִים וְאֵת הָאָרֶץ עֹבֵב הִפְקֵר — שִׁיעֲשׂוּ
 בְּגִי אֲדָם כְּרִצּוֹנָם, וּמִזֶּה נִתְפַּקְרוּ הַמִּתְפַּקְרִים וְרַבּוֹ
 הָאֱלִילִים וְעוֹשֵׂי רָשָׁע; וּבְאֵמֶת הַמְּאֲמִין הָאֵמֶתִי יוֹדֵעַ
 וְעַד כִּי הִכַּל אֶחָד, אִתָּהּ אֶחָד קֹדֶם שֶׁבְּרַאתְהָ הָעוֹלָם,
 וְאִתָּהּ אֶחָד מִשְׁבְּרַאתְהָ הָעוֹלָם, וְאִין שׁוֹם תְּנוּעָה גְדוֹלָה
 אוֹ קִטְנָה שִׁיְהִיָּה מִקְרָה וְטָבֵעַ; כִּי הִכַּל כְּרִצּוֹנוֹ יִתְבַּרֵךְ
 שֶׁבְּרָא אֵת הָעוֹלָם הַזֶּה בְּאִפְּן וּבְעִנְיָן כִּזֶּה — שִׁיְהִיָּה
 בְּחִירָה וְנִסְיוֹן לְהָאֲדָם, אִם לִקְבֹּל יְדִיעָה זוֹ אוֹ, חֵס
 וְשְׁלוֹם, לִכְפֹּר בִּידִיעָה זוֹ.

וְעַל-כֵּן אֵלּוֹ אֲשֶׁר זוֹכִים עַל-יְדֵי רַבּוֹי תוֹרָה
 וְחַפְלָה וְקִיּוּם הַמְּצוּוֹת לְהַשְׁגַּת הָאֵמוּנָה הַקְּדוֹשָׁה, הֵם
 יוֹדְעִים כִּי הִכַּל אֱלֹקוֹת גְּמוּר הוּא, וְאִיךְ שְׂאִין בְּלַעֲדֵיו
 יִתְבַּרֵךְ קָלֵל, וְהוּא בְּרָא אֵת הָעוֹלָם בְּאִפְּן כִּזֶּה, שִׁיְהִיָּה
 נִעְלָם וְנִסְתָּר; וְעַל-כֵּן הֵם מְחֻזְקִים אֵת עֲצָמָם תָּמִיד

בכל מה שעובר עליהם, וממשיכים על עצמם יותר ויותר גלוי האמונה הקדושה, ומאיר עליהם ביותר אורו יתברך בגלוי רב; מה שאין כן אלו, אשר יצרו מתגבר עליהם, ואינם עוסקים בתורה ובתפלה ובקיום המצוות, אצלם נחקרר ונחשף האמונה הקדושה לגמרי, רחמנא לצלן, עד שנדמה להם, חס ושלום, כאלו עזב אלקים את הארץ, וכאלו הכל מתנהג לבד בטבעי בני אדם, רחמנא לצלן, ועליהם עובר כל מיני מרירות, ויסורים וצרות רבות; כי מאחר שתולים בספת בני אדם, על-כן הקנאה והשנאה והקפירות אוכלת אותם לגמרי, כי מר להם מאד, כי רואים איך שלאחר הולך בטוב יותר ממנו וכו' וכו', כל אחד כפי בחינתו וענינו, וזה הורס אותו לגמרי, רחמנא לצלן.

ועל-כן אם אתה רוצה באמת לעבור ולקפץ על כל מה שעובר עליך, ראה אהובי, אחי, להרבות בלמוד התורה הקדושה שעורים כסדרן, וכן תרבה בתפלה ובקשה אליו יתברך, ותספור לפניו את כל לבך, וכל מה שעובר עליך בפרטי פרטיות, ותקים את המצוות בשמחה עצומה, ועל-ידי-זה תזכה.

שיזדכך מח מחשבתך ונשמתי, עד שתזכה לאמונה זכה וברורה. ועל-ידי-זה תזכה לראות — בעיני שקלך את אמתת מציאותו יתברך, ואיך שהוא יתברך מחיה ומחה את כל הבריאה כלה, ואין שום דבר שנעשה מעצמו, אלא הכל בהשגחתו יתברך הפרטי פרטית, ואז דיקא תעבר את חייך בשלום, באהבה, בשמחה וברחב לב, ושום דבר שבעולם לא יוכל לשברך או לנתקך ממנו יתברך, כי תמיד תשוב אל ידיעה ואמונה זו — שבכל טבע ומקרה שם אלופו של עולם גנוז ונסתר, והוא יתברך מחיה ומחה הכל, והכל רק ממנו יתברך.

ב.

אהובי אחי היקר, אני יודע היטב את מכאובי נפשך ובלבול דעתך, מכל מה שעובר עליך בפרטי פרטיות וכיו, אף עליך לדעת, באם היית מרגיל את עצמך לדבר עמו יתברך בלשון שאתה רגיל בה (היגו כל אחד בשפת האם שלו, כפי שהרגיל את עצמו מקטנותו), והיית מספר את כל לכבך וכל נפשך וכל מה שעובר עליך אליו יתברך, כמו שאתה מדבר

ומספר עם חֲבֵרָה הטוב, או בְּיָדָי הִזָּה לך חיים אחרים
 לגמרי, ולא היית סובל שום צער ויסורים, שום
 מכאובים רעים ובלבולים, שום מרירות וספקות
 וקשיחות וכו' וכו', כי בכל מה שהיה נֶאֱרַע עִמָּךָ, היית
 רגיל לדבר עמו יתְּבַרַךְ, ומחמת שאין אתה עושה זאת,
 על-כן עובר עליך מה שעובר בכל פעם יותר ויותר, כי
 נחסר ממך האמונה הקדושה, וחסמא לצלן, כי
 המאמין האמתי בו יתְּבַרַךְ, יודע ועד שהוא נמצא, ואין
 זלתי נמצא, והכל ממנו יתְּבַרַךְ, ואז מכל מה שעובר
 עליו הוא שב עד המכה, ובורח תמיד רק אליו יתְּבַרַךְ,
 ושופך שיחתו ולבבו רק לפניו יתְּבַרַךְ, ובאמת הסבה
 שאינך עושה זאת, ואדרבה כל הענין הנפלא הזה
 נראה בעיניך כחוכא וטלולא, וכלצון נדמה לך וכו',
 כל זאת מסבת רבוי חטאיך שחטאת ופשעת לפניו
 יתְּבַרַךְ ברבוי עוונות ופשעים, ובפרטיות אם קלקלת
 בקרינתך וכו', אשר על-ידי רבוי החטאים והפשעים
 נכנס ונדבק בך קלפת הכפירות והאפיקורסות, וכמו
 שאמר רבנו, זכרוננו לברכה, (ספר המדות, אות אמונה,
 סימן כ"ב): הפשע של אדם מכניס כפירה לאדם, כי כל
 מה שחוטא ופושע יותר, על-ידי זה נכבה ממנו אורו
 יתְּבַרַךְ ביותר, עד שכל החיים שלו מרים ומרורים

כלענה; כי מי שאין לו אמונה, חיו אינם חיים, ואין לו במי לתלות צרותיו, ויסוריו, ובלבוליו והרפתקאותיו, והוא תמיד יוצא לריב עם אחרים, ותולה קלקלותיו ואי הצלחותיו רק באחרים.

ועל-כן אהובי, אחי היקר, ראה לחזר ברגע זה אליו: תברך, ותרגיל את עצמך לדבר עמו: תברך, באשר ידבר איש עם רעהו, והבן עם אביו; ותספר לפניו: תברך את כל הידידות וההשליכות שלך, וכל מה שעובר עליך ברוחניות ובגשמיות, הכל לכל תספר לפניו: תברך, ואף שבתחלה בא לך כל הענין הזה קשה מאד, ויהיה לך כבד עד מאד לפתח פיהו כי ידמה לך כאלו אין רוצים אותך, וכאלו שאין שומעים לך, עליך לדעת, כי כל זה מרובי קלקול מעשיך, שעל-ידי-זה נתקלקל מחך ודעתך לגמרי. רחמנא לצלן, וצריך שישקח זמן רב עד שיחזור מחך ודעתך אל השלמות האמתית — שתזכה להרגיש תמיד את ערכות נעימות זיו שכינת עזו: תברך, ותתענג בערכות נעימות זיו ידידות חיות אלקותו: תברך.

ועל-כן עליך להרגיל את עצמך לדבר עמו

יתברך בתמימות ובכפשיטות גמור, ולספר לפניו
 יתברך את כל נגעי לבבך ומקאוכי נפשך, וכל מה
 שעובר עליך בקרטי פרטיות; ואפלו שיבנס בך
 בתחלה כל מיני מחשבות של כפירות ואפיקורסות,
 אתה אהובי, אחי היקר! אל תסתפל על זה כלל, רק
 ראה לעבר על הכל, ותתמיד בדבר זה מאד — לדבר
 ולשיח עמו יתברך, ולספר לפניו את זה בעצמו —
 איך שעובר עליך בלבולי ויסורי ספקות בו יתברך,
 ותרבה לדבר מזה לפניו יתברך, כי אצלו יתברך
 חשוב העקר — אמת, יהיה איך שיהיה, העקר
 שיהיה עם אמת, כמו שכתוב (תהלים קמ"ה): "קרוב
 השם לכל קוראיו לכל אשר יקראהו באמת". ואם
 תהיה חזק ואמיץ בדבר זה — להתמיד לדבר עמו
 יתברך, או במשך הימים והשנים תזכה לבוא ולהגיע
 אל זכוף המחין והדעת, עד שתמיד תרגיש על עצמך
 ערכות נעימות וידידות זיו חיות אלקותו יתברך ממש
 כשמש בצהרים, אחי, אחי היקר! אני יודע, שגם על
 זה בעצמו, יהיה לך נסיונות עצומים, כי הסטרא
 אחדא רוצה תמיד לכסות ולהסתיר אור אלקותו
 יתברך, ועל ידי שמרבים לדבר עמו יתברך בתמימות
 ובכפשיטות גמור בלשון שרגיל בה, על ידי זה הוא

קולף ומוריד את כל הקלפות המסתירים אמתת
מציאותו יתברך, ונתבטלים הסטרא אחרא לגמרי,
ונתגלה אורו יתברך בגלוי רב ונפלא, אשרי לו!

ג.

צריך שתדע אהובי, אחי היקר, כי אי אפשר
לזכות לאמונה ברורה ומזככת בו יתברך, עד שיאיר לו
עולם הבא בעולם הזה; עולמך תראה בחייה, כי אם
על-ידי שיהיה מוכן ומזמן למסור נפשו על קדשת שמו
יתברך בכל עת ורגע, כמו רבי עקיבא, שאמר: כל ימי
הייתי מצטער על פסוק זה וְאֶהְבֶּתְךָ אֶת הַשֵּׁם אֱלֹהֶיךָ
בְּכָל נַפְשֶׁךָ — אפלו הוא נוטל את נשמתך, אמרתי —
מתי יבוא לידי ואקימנו, ועכשו שבא לידי לא אקימנו?
וכו'. כי באמת הוא יתברך אין סוף, ואי אפשר להשיגו
ולתפסו, מתמת גשמיות הגוף, שמכסה ומסתיר אורו
יתברך, ועל-כן מי שזוכה למסור נפשו על קדשת שמו
יתברך בכל עת ורגע, זוכה שעליו מאיר אורו יתברך
בגלוי רב כזה — כשמש בצהרים ממש, וזוכה לעבור
על הכל, ושום דבר לא מבבלו, כמו התנא רבי
עקיבא, שהיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל,

והוא קבל עליו אז על מלכותו יתברך — אמונת היחוד; וכן הוא אצל כל הצדיקים הגדולים במעלה מפלגת מאד מאד, שזוכים לגלוי אלקותו יתברך גלוי האמונה הקדושה, ויקא על ידי שהם מוכנים ומזמנים בכל עת ורגע למסור נפשם על קדוש שמו יתברך, ואף שמבחוץ אינו נראה עליהם כלל, אבל באמת בפנימיות הם בטלים לגמרי לגבי אורו האין סוף ברוך הוא יתברך, ומוכנים למוח על קדוש שמו יתברך, ומקבלים עליהם בכל פעם ארבע מיתות בית-דין: סקילה, שרפה, הרג וחנוק; ודיקא על ידי זה נשבר ונתפטר גשמיות גופם, וזוכים, שיאיר להם אורו יתברך תמיד.

ועל-כן אחי היקר! כשאתה רואה צדיקים קדושים הזוכים לגלות את אמונתו יתברך ואחידותו יתברך, אל תחשב מחשבות של הכל וכו', כאלו וכו', אלא תבין ותשכיל ותאמין, כי הם זכו להגיע אל מדרגה זו, והם תמיד מוכנים למסור נפשם אליו יתברך, ובכל עת ורגע הם מכינים את עצמם לחזר אליו יתברך בפשוט גופם הגשמי; ועל-כן על ידי זה הם זוכים למה שזוכים, ואם גם אתה תרגיל את עצמך לילך בדרך זה, אז גם אתה תזכה לזה, ולא

עוד אלא, שימחלו לך את כל עונותיך וכו', ואפלו
 אם עברת באיזה חטא ועון, שאתה חייב מיתה, חס
 ושלום על-ידי שאתה תהיה מוכן למסור נפשך תמיד
 אליו יתברך, וקבל אצלו יתברך כאלו קבלת את
 המיתה בפעל ממש כאשר גלה לנו רבנו, זכרוננו
 לברכה, (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קצ"ג): שיכולים
 גם במחשבה לציר עצמו כל ענין מסירות נפש ומיתה
 ממש, עין שם, ויקבל אצלו יתברך, כאלו באמת
 עברת את המיתה, ועל-ידי-זה תזכה שיחבטל ממך
 גשמיות גופך, ותזכה, שיאיר לך תמיד אמתת
 מציאותו יתברך, אחי, אחי היקר! אל תהיה בטלן,
 חס ושלום, אף שפבר עברת, רחמנא לצלן, עברות
 חמורות כאלו שחייבין עליהם מיתה בידי שמים או
 מיתה בידי אדם, ראה למסור נפשך בתמימות
 ובפשיטות אליו יתברך, ותקבל עליך ארבע מיתות
 בית-דין וכו', ותקבל עבודתך אצלו יתברך, וכפר לך
 הכל, ובלבד אהובי, אחי, שיהיה בלב אמת, לב נכון,
 כי למעלה מדקדקים מאד מאד על אמת וישרות לב;
 ואם יהיה לבך נכון תזכה להעשות פלי להשראת
 השכינה, ותעשה מרובה לו יתברך, והוא יהיה עמך
 תמיד.

צריך שתדע אהובי. אחי היקר! פי על-ידי תקף
האמונה הקדושה בו יתברך, תזכה שיעשו לך נסים
נגלים, נסים למעלה מדרך הטבע, פי עקר הנסים
שיזכה שיעשו לו נסים, תלוי רק על-ידי מדת האמונה
הקדושה — כפי שזוכה להכניס את עצמו יותר
באמונה הקדושה בו יתברך, כמו-כן יזכה להקלל בו
יתברך, ויעשה עמו השם יתברך נסים, וישדד לו
הטבע, ועל-פן ראה להתחזק מאד באמונה פשוטה בו
יתברך, ולהכניס היטב היטב בתוך פנימיות דעתך,
אשר הכל ממנו יתברך, ואין שום מציאות בלעדיו
יתברך כלל, ואין טבע כלל, פי גם הטבע אלקות גמור
הוא, פי הכל מתנהג בהשגחתו יתברך, רק מפני
הבחירה והנסיון ההשגחה נסתרת ונעלמת בכל מיני
הסתרות וכסויים שהם בחינת-דין: פי הטבע גמטריא
אלקיים, שהוא מדת הדין, וכשנתגלה ההשגחה, אזי
הוא בבחינת — כלו טוב כלו חסד, פי מרגיש
רחמנותו וטובו יתברך, שזה חדוש העולם — עולם
חסד יבנה, פי אז יתנהג העולם רק על-ידי השגחתו
הפרטית, הינו, שיראו וירגישו את אמתת מציאותו

יתברך, וידעו כי כלן אחד, כלו טוב, השם הוא
 האלקים. ועל-כן אנחנו מצוים גם עכשו להדביק
 מחשבותינו בעלמא דאמי, ולהמשיך השגחתו יתברך
 גם עכשו בעולם; וכל-זה עקר עבודתנו בתורה ובקיום
 המצוות — לקשר את העולם הזה בעולם הבא, הינו
 להמשיך רוחניות אלקותו יתברך — שהוא בחינת
 השגחה, אל תוך גשמיות העולם הזה — שהוא
 הטבע, ועל-ידי-זה דיקא זכה שיעשו לו נסים נגלים
 ונסים נסתרים; כי עקר הגם שיה רק בדבר שהוא
 למעלה מטבע העולם, ועל פן כשהטבע מחייב כף,
 שזה סדרי ההנהגה של גשמיות העולם, וההשגחה
 שהוא רוחניות אלקות בגלוי עצום מחיבת כף; ולכן
 בזה שזוכים לקשר רוחניות וגשמיות גם יחד, על-ידי-
 זה דיקא זוכים לראות נסים ונפלאות בכל פרט ופרט.
 ועל-כן אנו מצוים שלא לדרש באותות השמים, ולא
 במנחשים ומעוננים, שהם תכלית הטבע, כי כל ענינם
 הוא רק בדרך הטבע, ועלינו רק להאמין בהשם
 יתברך, כדי לזכות על-ידי-זה להשגחה — גלוי
 אלקות, גלוי האמונה בו יתברך; ודיקא על-ידי-זה
 יהיו נעשים לו נסים ונפלאות תמיד.

ה.

צריך שתדע אהובי, אחי היקר! פי אין לך עוד דבר נעלם ונסתר מהאדם כמו ענן מציאת הזיווג; ומאחר שדבר זה כל-כף נעלם ונסתר מהאדם, על-כן הוא נופל תמיד בדעתו, ונדמה לו שלעולם לא ימצא את זיוגו, הן לו, או לבנו, או לבתו; ומזה בא, שנתעקם דעתו וילכו כל-כף מהשם: תכרה, עד שיש שנופלים כל-כף בדעתם, ומתחילים להרהר אחריו: תכרה בספקות וקשיות עליו: תכרה, וכן אין לך עוד דבר שנעלם ונסתר מהאדם כמו מציאת פרנסתו, פי אין אדם יודע במה משתכר; ועל-כן, מאחר שפרנסתו כל-כף נעלמה ונסתרת ממנו, והרבה פעמים חסרה לו פרנסתו, אשר מעברת אותו על דעתו ועל דעת קונו, מזה בא, שמהרהר אחריו: תכרה בספקות, ולבו מתעקם בעקומים, ולבו סתרחר לגמרי מרב צער ומרירות וכיו. על-כן עקר העצה למי שקשה לו למצא זיוגו או פרנסתו, שישליך את עצמו אל תוך האמונה הקדושה, וימסר את עצמו לגמרי אליו: תכרה, ולא יעשה דבר גדול ודבר קטן, רק ימסר את נפשו לגמרי אליו: תכרה, וימשיך על עצמו ערכות נעימות ידירות

זיו חיות אלקותו, ואז דיקא יושע, ויזכה לראות נסים נגלים למעלה מדרך הטבע. וזה שאמרו חכמינו הקדושים: קשה וזוגו של אדם בקריעת ים סוף, וקשה פרנסתו של אדם בקריעת ים סוף, ודמו את שניהם — בקריעת ים סוף, כי שניהם: מציאת זוגו ופרנסתו, הם עקר המרירות והצער והיסורים המעקמים את לב האדם ממנו יתברך, ואין שום עצה אחרת, רק לעשות כמו שהיה אז בעת קריעת ים סוף, שהיו מאד מספקים מה לעשות, עד שקפצו בתוך הים, ואז נקרע הים, וכמו-כן כל מי שעובר עליו יסורים וצרות מענין פרנסה או מציאת הזוג, עקר העצה — להשליך את עצמו אל תוך האמונה הקדושה, ויבטל את עצמו לגמרי, ולא יקשה שום קשיות עליו יתברך, רק ימסר את עצמו לגמרי אליו יתברך, אז דיקא יראה נסים נגלים כמו שהיה בעת קריעת ים סוף, ובאמת עצה זו היא נפלאה למי שמבינה, כי על-פי רב נופל האדם בדעתו, ומתעקם לקבו כשאינו הולך לו כמו שרוצה, וכל זה בא מחמת חסרון אמונה, אכל מי שמבטל את עצמו לגמרי בו יתברך, ומסר את עצמו לגמרי בידו יתברך, אז דיקא יראה נפלאות ונסים נגלים.

ו.

אחי היקר! ראה לחזק את עצמך בכל מיני אפנים: כי המאמין בו יתברך באמונה פשוטה, ויודע ועד. כי אין שום טבע, ואין שום מקרה, לעולם לא ישבר מפגעי הזמן ומרפוי ההרפתקאות שעוברות עליו בגשמיות וברוחניות. וצריך שתדע, כי כל נשמה שיש בכחה להמשיך ולגלות יותר אלקותו יתברך, זה סימן שנשמתו כלולה ביותר במשה רבנו, והוא מאיר בו בהארה נוראה ונפלאה נקדת היהדות, והוא יכול להאיר ולהגביה את כל הנפשות אליו יתברך; ועל-כן מתגבר ומתפשט עליו הבעל דבר והסטרא אחרא ביותר, כי מאד מפקדים ממנו, כי על-ידי תקף אמונתו והפלותו בו יתברך, הוא יבטל את הסטרא אחרא לגמרי; ועל-כן הערב רב, שהם הרע גמור — נשמות שעברו דרך הרע והחשך, תמיד יקומו עליו ויחלקו עליו כמו שקמו ויחלקו על משה, רבם של ישראל. וצריך שתדע את כל זאת, אהובי, אחי! אם לבך ונפשך בוצרים תמיד אחריו יתברך, ויש בך רצונות וכסופין עצומים להחזיר את נשמות בני ישראל אליו יתברך, זהו סימן שנשמת משה רבנו מאירה בך;

ותהיה חזק בדבר זה מאד — הינו לדבר עם נשמות בני ישראל, ולהחזירם אליו יתברך, ואל תסתפל על שום מונע ומעכב, על שום חולק שיחלק עליך, כי הוא מנשמת קרח ועדתו, הרוצים למנע אותך, וכזה שלא תסתפל עליהם, תזכה, אהובי, אחי, לתקנם ולהגביהם עד שרשם.

וצריך שתדע, כי אין לך עוד בר ישראל שהוא מנשמת משה רבנו, שיש בכחו לקרב ולחזק את נשמות ישראל אליו יתברך, שלא יהיו עליו מחקרים ומבזים, ומחרפים ומדברים ומחלישים דעתו, עד שנופל בדעתו לגמרי, חס ושלום, ולולא זאת היו כבר מזמן רב מעלים ומגביהים את כלל נשמות ישראל אליו יתברך, ועל-כן אהובי, אחי היקר! אל תסתפל על שום מונע ומעכב, ואל ישבר רוחך מקל מה שעובר עליך ברוחניות ובגשמיות; ותדע, כי אם תזכה להחזיק מעמד, אזי תעבר על הכל, ותחזיר את נשמות ישראל אליו יתברך, והעקר — אמונה פשוטה, לידע קל זאת, שאלו המונעים ומעכבים אותך, הם מנצוצי קרח ועדתו, ולא תסתפל על שום דבר, רק על רוחניות חיות אלקותו יתברך, ותדע

שהכל ממנו יתברך באמונה פשוטה, אז — בידיעה זו יתפרדו כל פועלי און, ותזכה לעבר על הכל, ולא רק שיאיר לה, אלא שגם תאיר לאחרים, ותחזיר נשמות ישאל בתשובה שלמה.

ז.

צריך שתדע אהובי, אחי היקר, כי מדת האמונה הקדושה — להאמין בו יתברך, היא הפתח והשער להכנס על ידה בהשגת אלקותו יתברך, כי אי אפשר להתחיל להכנס בשום השגה ברוחניות אלקותו יתברך, כי אם על ידי מדת האמונה הקדושה. ומדת האמונה הקדושה היא גם הסוף והתכלית של כל הידיעות וההשגות — בכחינת תכלית הידיעה, אשר לא נדע שזה בעצמה מדת האמונה, דלית לה מגרמה כלום; הן שאי אפשר להכנס אל הקדושה בלעדיה, והן שאי אפשר להשיג שום השגה בלעדיה, והן שעקר השלמות היא להגיע רק אליה, אשר זהו סוד: אני ראשון ואני אחרון, ומבלעדי אין אלקים; אני — הוא מדת המלכות, שהיא האמונה הקדושה — להאמין בו יתברך כידוע וזהו — אני ראשון ואני אחרון; כי

ההתחלה היא מהאמונה, והסוף היא מהאמונה, וכל מה שיודעין ומשיגין יותר בהשגת אלקותו יתברך, כמו־כן יותר ויותר נתחזק האמונה הקדושה בהאדם, וזהו עקר תכלית כל ההשגות והידיעות, אך לזכות לבוא אל ידיעה זו, צריכין רבי גדול ביותר, שיוכל להכניס השגת אלקותו יתברך, אפלו בהפחותים והקטנים מאד, כי כמו שהוא יתברך אין סוף, כך הוא יתברך אין תכלית, ויכולים להכניס ולהאיר אמתת מציאותו יתברך — הן בדרי מעלה — שהם הגדולים, והן בדרי מטה — שהם הקטנים, כי כל ההשגות והידיעות הם רק בבחינת מטי ולא מטי בגין דלית מחשבה תפיסה ביה כלל; כי באמת על־פי חכמות בודאי אי אפשר להשיגו ולידע ממנו יתברך כלל, כי יוכל לטעות בחכמתו מאד, בדרך ששעו ונבוכו החוקרים, רחמנא לצלן, עד שבאו לאפיקורסות גמורה על־ידי טעות חקמתם הנבוכה.

ועל־כן העקר הוא האמונה, אבל לזכות לאמונה ולהחיותה — שתאיר בו האמונה בהארה נוראה בשמש בצהררים, זה נעשה על־ידי הצדיקים הגדולים במעלה נקלאה, אשר הם עוסקים בזה תמיד —

להאיר בו את אמונתו ואמתתו יתברך; וכל התורות
 והשיחות שמדברים ומגלים לנו, הפל הולך וסובב
 על קטב זה — להחיות אותנו באמונה הקדושה.
 ואף-על-פי שגדלת ומעלת הצדיקים הגדולים היא
 נפלאה מאתנו, ונעלמה ונסתרת לגמרי מאד מאד
 מתפסת מחשבותינו; כי הצדיקים דבקים בו יתברך
 בדבקות אמת ובכטול כל הרגשותיהם אליו יתברך,
 אף-על-פי-כן כל חד כפום מה דמשער בלביה יכול
 להתנוצץ לו מעט רמזים והתחזקות מדבריהם, איה
 שצריכים להתחזק באמונה הקדושה בו יתברך, כולו
 האי ואולי נזכה לחזות בנעם השם, ולבקר בהיכלו,
 אשר נעם ערבות מתיקות התנוצצות אחת אי אפשר
 לשער כלל וכדאי לסבל כל היסורים שפעולם,
 ולשבר כל התאוות, ולהתיגע ולטרח בעבודת השם
 בכל הטרחות והיגיעות במסירות נפש באמת, בשביל
 ערבות נעימות התנוצצות אחת, אשרי הזוכה לרדף
 אחר זה באמת, וזוכה להתקרב אל הצדיקים
 האמתיים המאירים בנו כל זאת!

ח.

אחי, אחי היקר! ראה תמיד למסר את עצמך אליו
 יתברך, הינו בכל מה שרק יעבר עליך — בין ברוחני
 ובין בגשמי, ראה תכף ומיד למסר את עצמך בידו
 יתברך; ותדע, כי הכל לכל משגח בהשגחה פרטי
 פרטיות, ואין שום טבע או מקרה כלל, רק הוא יתברך
 שם — מכסה ומסתיר את עצמו בתוך הצרות,
 וההרפתקאות, והמניעות והמרירות שעוברים עליך,
 ובידיעה זו תזכה לפתח פיה, ולדבר עמו יתברך בלשון
 שאתה רגיל בה, כי אין לך עוד דבר שמקשר ומיחד
 את האדם עמו יתברך כמו הדבור, כי הדבור הוא
 הקשור והחבור בין אחד לחברו, ומכל שכן בינו לבינו
 יתברך; כי התפלה והשיחה אליו יתברך מקשרת
 ומיחדת את האדם עם קונו, וזוכה להמתיק ממנו את
 כל הדינים והמרירות והצרות; כי באמת כל מה
 שעובר על האדם הוא רק מחסרון הידיעה — שאינו
 זוכה לידע ממנו יתברך, ונחסרה ממנו האמונה
 הקדושה, עד שיש שנפל מהם לגמרי אורו יתברך,
 ונדמה להם כאלו הכל טבע, חס ושלום, וכאלו הכל
 הולך ומתנהג לכד, רחמנא לצלן, שכל זה הוא כפירה

גמורה. עקר הרע והטמאה הממרת יותר את לב האדם. מה שאין כן. מי שזוכה להכניס בעצמו אמונה פשוטה, ויודע בידיעה ברורה, שבודאי הוא יתברך נמצא בתוך כל ההסתר, והחשך, והרע והטמאה — בתוך עמק צרותיו, הוא דיקא יכול לזכות להפך הכל אל הגלוי והאור הטוב והטהור, ויזכה סוף כל סוף להארות עצומות, אם לא תיזאש את עצמו מלדבר עמו יתברך בלשון שרגיל בה, דיקא בעת ההסתר וההעלם. על-כן אהובי, אחי היקר! אל תתיזאש את עצמך בשום אופן שבעולם, רק תכניס את עצמך באמונה פשוטה, ותראה לדבר עמו יתברך, ותפרש לפניו את כל שיחתך, וכל מה שעובר עליך, ואף שבתחלה ידמה לך שאין מי ששומע לך, חס ושלום, וכאלו לריק יגיעך וטרחך, אף באם שתהיה עקשן גדול על דבר זה — לא להתיזאש, ולא להגית את מקומו, ובכל צרותיו ידע, שלו כביכול בעצמו צר, והוא יתברך אתו ועמו, וידבר עמו יתברך, אז סוף כל סוף אחר הרע יהיה הטוב, ויתהפך הכל לטובה.

ט.

באמת עליך לחקק בדעתך, כי לא תמיד מאיר
 להאדם, ובפרטיות באמונה הקדושה ובתפלה —
 לדבר ולשיח אליו יתברך, כי יש זמנים שעוברים על
 האדם מרירות והרפתקאות כאלו, עד שמרכ צער
 כמעט שיוצא מדעתו, חס ושלום, ונופל יותר ויותר
 בעמק הרע והחשך, ולפעמים גובר החשכות והעדר
 הדעת כל-כך על האדם, עד שהוא כמו אלם — העדר
 הדבור — שאינו יכול לפתח את פיו כלל לדבר אליו
 יתברך, ועל-ידי-זה מתגברת החשכות והמרירות עליו
 יותר ויותר, כי אמונה ותפלה הם תלויים זה בזה —
 כל זמן שהאדם ירגיל את עצמו לדבר עמו יתברך
 אפלו בלי שום שכל והכנה, אזי יזכה, שיתחזק אצלו
 האמונה הקדושה, וכשיתחזק אצלו האמונה הקדושה,
 יזכה לדבר יותר ויותר אליו יתברך, ועל-ידי התחזקות
 בהאמונה הקדושה, יזכה באמת להגאל מצרותיו
 ומרירותיו; אך הרבה פעמים מרכ מרירות ויאוש נופל
 כל-כך בדעתו, עד שאינו יכול אפלו לפתח את פיו
 לדבר עמו יתברך.

ובאמת לולא פח הצדיקים הגדולים היינו

מתנאשים לגמרי מלהתפלל ולשוב אליו יתברך; וזהו עקר התקון של התקרבות אל הצדיקים הגדולים במעלה גפלאה, שהם מחזקים ומאמצים אותנו לא להתנאש את עצמנו כלל, רק הם מעוררים אותנו לשוב אליו יתברך, ולדבר עמו יתברך, כי הם מכניסים בלב מקנביהם, שגם בתקף מרירות הגלות בכלליות ובפרטיות, בגשמיות וברוחניות, שהוא תקף חשכת הלילה, אף-על-פי-כן אסור להתנאש ולפל, חס ושלום, בדעתו, רק גם אז צריך להתחיל להסתפל על הנקודות הטובות שיש בו, וגם לתפש ממקומו שנפל לשם אחר נקודת האמת, לידע שהוא יתברך נמצא גם במקומו וחשכותו, עד שכל אחד יוכל להתחזק מקל מקום שרק נמצא אליו יתברך, ברצונות חזקים, וכסופין טובים להשם יתברך, זכרתי בלילה שמך ה' — גם בתוך תקף הלילה והחשך אני זוכר שמך השם, ואיני מתנאש את עצמי כלל, על משפכי בלילות בקשתי את שאהבה נפשי — שגם בתקף חשכת לילה אבקש ואחפש אחר השם יתברך, ברצונות חזקים וכסופים גדולים עד מאד, כי סוף כל סוף מה יהיה התכלית מאתנו? סוף כל סוף יהיה ההכרח לצאת מזה העולם, ועל-ידי החזק והישוב

הדעת הנה שאנו מקבלים מהצדיקים הגדולים
 במעלה, על-ידי-זה ממילא נפתח פינו לדרך עמו
 יתברך וזוכים לדרך עמו יתברך, ותכף-ומיד פשוך
 מדברים עמו יתברך, מתחילה להתחזק אצלו האמונה
 הקדושה, ומתחיל להאיר לו, ולאט לאט נדלק אצלו
 נצוץ אור נשמתו, עד שבמשך הזמן, כשיזכה להיות
 חזק בזה, אזי יזכה לגלוי האמונה הקדושה בגלוי
 בזה, עד שיראה בעיניו ממש את אמתת אלקותו
 יתברך.

י

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, כי בזה העולם
 העקר הוא אמונה פשוטה, ודיקא על-ידי-זה יכולים
 לעבר את העולם בשלום. כי תכף-ומיד כשאדם
 מתחיל לחקר חקירות, אזי נתעה בכל מיני מבוכות,
 ונכנס בתהו ובהו, אשר אז מתחילים חיו להיות
 מרוזים ועצובים מאד, כי אין לו אל מי לפנות בעת
 צרתו, רחמנא לצלן. ועקר האמונה הוא להיות איש תם
 וירא אלקים, לידע כי הוא יתברך מחיה וממהה ומקיים
 את כל הבריאה כלה: דומם, צומח, חי, מדבר, הם

הכל אלקות גמור — רק בהתלבשות הזה, ואין שום תנועה גדולה או קטנה, שלא יהיה שם אלוֹפּוֹ של עולם, כי הכל משגח בהשגחתו יתברך הפרטי פרטיות, ובידיעה זו יזכה לצאת מגלותו הרוחנית והגשמית; כי באמת כל מה שעובר על כל אדם הוא רק מצד החקירות שחוקר אחריו יתברך, כי אם היה מאמין באמונה פשוטה, אזי היה עובר על הכל, והיה חי חיים טובים, חיים נעימים, חיים ברוכים; אשרי הזוכה להכניס את עצמו באמונה פשוטה בו יתברך, ויאמין בו יתברך בלי שום חקמות וחקירות של הכל, ויחיה את עצמו בו יתברך.

יא.

עקר שלמות האמונה היא, שיזכה לבטל את עצמו לגמרי אליו יתברך, ולא יעשה דבר גדול או דבר קטן קדם שיִדבר ויִתְעַז עצמו עמו יתברך, הינו — האדם צריך לחקק בדעתו היטב היטב, כי אין בלעדיו יתברך כלל, והוא תמיד בידו יתברך, ואין שום טבע ומקרה כלל, רק הכל משגח בהשגחה פרטי פרטיות, ועל-כן עליו להרגיל את עצמו לדבר עמו יתברך בלשון שרגיל

בזה (הינו בשפת האם שלו). ויספר לקניו יתברך את כל
 עניניו וכל מה שעובר עליו בפרטיות. כאשר ידבר הבן
 לפני אביו ואיש אל רעהו. ותמיד יבקש רחמים מבעל
 הרחמים. ודבר זה יחזק יותר ויותר אמונתו בו יתברך.
 כי מגלה את טהר לבו. וטהר אמונתו. שחקוק בדעתו
 אמתת מציאותו יתברך והנהגתו — שמנהיג עמו הכל
 בהשגחה נפלאה. ומי שמרגיל את עצמו לילך בדרך
 ובאפן הזה — שתמיד מדבר ומשיח עמו יתברך. וכל
 מה שצריך. הן דבר גשמי. והן דבר רוחני. מתעצז
 עצמו עמו יתברך. אזי יזכה במשך הזמן שיאיר עליו
 אור זיו שכינתו. ויגיש איך שהוא מסבב עם אור גדול
 ונפלא. והוא נמצא בתוך האור; אשרי הזוכה לגלוי
 אמונה!

יב.

צריך שתדע אהובי. אחי היקר. כי הסטרא אחרא.
 סטרא דמותא. כפירות ואפיקורסות. מתעוררים בכל
 פעם בשביל הבחירה והנפיון. לעקר. חס ושלום. את
 הכל. ולהרס עד היסוד את נקדת היהדות. נקדת
 האמונה הקדושה. המשרשת בכל בר ישראל.

ומשפרים את האדם בכל פעם במשברים וגלים
 חדשים. אבל השם לא יעזובנו בידו; כי כבר יש לנו
 יסוד חזק, שאנו מבני אברהם, יצחק ויעקב, שהם היו
 הראשונים, שמסרו נפשם על קדשת שמו יתברך, וגלו
 ופרסמו את אמת מציאותו יתברך; וכן זכינו לקבל
 את התורה הקדושה על-ידי משה רבנו, ואנו חזקים
 באמונתו הקדושה, ומתפארים בה מאד, ואומרים בכל
 יום: אשרינו מה טוב חלקנו; ואנו מיוחדים שמו יתברך
 ערב ובקר, ודבר זה עושה כל בר ישראל בכל יום ויום.
 ועל-כן אהובי, אחי היקר, אל תסתכל על כל הירידות
 והנפילות שעוברים עליך. רק ראה לחזק ולאמץ את
 עצמך ביותר במדת האמונה הקדושה, שזה היסוד הכי
 חזק המשרש בנו, ועליו עומדת כל התורה הקדושה,
 וכל מה שתחזיק בהיסוד הזה, תזכה לבנות לעצמך
 בננים חזקים ושלמים.

וזה עקר מצות זכירת יציאת מצרים ומתן תורה,
 שאנו מחייבים לזכור בכל יום ויום, כי זה יסוד
 קדשתנו, ואז זכינו להגיע אל ברור וזכוף האמונה
 הקדושה; ובכל דור ודור הקדוש-ברוך-הוא שולח
 אלינו צדיקים גדולים, ומיסדים לנו יסודות חזקים

שאי אפשר להרסם כלל. כי הצדיק הוא יסוד עולם, ועליו עומד הפל, ועל-כן עלינו להתחבר עם הצדיקים שבדור שהם מאירים בנו האמונה הקדושה, ולא לפל בדעתנו כלל. ואף שבין כך עובר עלינו מה שעובר, אין לנו להתיאש כלל, כי כשהיסוד חזק, אזי אפלו שיפל הבנין כמה פעמים, יכולים לחזור ולבנות אותו יותר חזק, כמו-כן כשיש לאדם אמונה חזקה — שהיא יסוד חזק, אזי אינו צריך לירא כלל, כי בודאי תמיד יחזור אליו יתברך, והיסוד הזה הוא בחינת מקום בית המקדש, שהתיגע דוד המלך הרבה מאד עד שמצאו, כי העקר הוא — היסוד, כשכבר מוצאים היסוד, יכולים לבנות עליו כל הקדשות, ועל-כן, אף-על-פי שנחרב כבר הבית המקדש פעמים, לא נחרב אלא הבנין שעל היסוד, אבל היסוד עצמו אי אפשר להרסו לעולם; ועל-כן דיקא משם לא זזה שכינה מעולם, וזה כל נחמותינו ותקוותינו — שעל היסוד הזה יבנה הבית האחרון שיתקים לעולם, וכמו שהוא בכלליות, כך הוא בפרטיות — כל מה שעובר על האדם ירידות ונפילות, הוא בכלל חרבן הבית, אבל אם היסוד חזק, אפלו שנופל הבית יכולים לחזור ולבנותו, ועל-כן אסור לפל בדעתו כלל

בשום אפן שבעולם, רק צריך להתחזק באמונה פשוטה בו יתברך, שהוא מלא כל הארץ כבודו, ועל יסוד מוסד הזה יוכל לחזר ולבנות ההריסות אשרי המחזק את עצמו תמיד באמונה פשוטה, ואז לעולם לא יפל בדעתו כלל.

יג.

אחי, אחי היקר! תכניס את עצמך בתוך האמונה הקדושה, ואז דיקא תתחיל לחיות חיים חדשים בכל פעם, ממש עולמך תראה בחיך, כי באמונה אמיתית — שאין שום מציאות בלתי השם יתברך כלל, ואין בלעדיו מציאות לשום נברא שבעולם, כי הכל לכל אלקות גמור הוא, על ידי ידיעה זו, יתפרדו כל פועלי אנו, וכל הקלפות וההסתרות יתבטלו לגמרי; כי כשידע אדם, שאלופו של עולם נמצא בכל תנועה ותנועה, אז אין שום קיום להקלפות כלל, ואין לו שום מחיצות ומחשכות זרות כלל, כי יודע ועד, אשר הכל אלקות גמור הוא, ועל ידי שתכניס את עצמך בידיעות אלו תזכה אהובי, אחי, לגלוי נבואה ממש, שתמיד תרגיש את אממת מציאותו יתברך ותוכל לצאת מכל

מיני עמקים, וירידות ונפילות, ותופה להכלל בו יתברך
באמת.

יד.

צריך שתחקק בדעתך אהובי, אחי היקר, כי לא
יכולים להרע לך או להיטיב לך מבלעדי רשותו
יתברך, ועל-כן מה ולמה אפה כל-כך מתפחד מפל
בריה וכי, עד שנופל בדעתך להיות במרירות ועצבון
ודקאון בזה וכי? ! אל תהיה בטלן! החזק את עצמך
באמונה פשוטה בו יתברך, ותמיד תציר בדעתך, כי
הכל לכל אלקות גמור הוא, ואור האצילות יורד עד
למטה בעולם העשיה הגשמי שאפה נמצא שם, ועל-
כן גם במקומך הירוד והפחות, גם לשם אפה יכול
להאיר את אורו יתברך, ולחזור אליו יתברך, ותהיה
שמח וטוב לב תמיד. העקר ראה לצאת מקטגורי
המחין שנוכנס בך — כאלו ענייניך הם ביד בשר ודם;
עליך לדעת, כי הכל דמיון גדול, אין בלעדי יתברך
כלל, ולא ימצא אדם שיעשה לך דבר רע או טוב
מבלעדי רשותו יתברך; על כן ברח לך יותר טוב אליו
יתברך, ותדבר עמו יתברך בלשון שאפה רגיל בה,

וּתְסַפֵּר לְפָנָיו יְתַבְרַךְ אֶת כָּל לִבִּי, וְכָל מַה שֶּׁעוֹבֵר
 עָלַי, וַיִּכְאַפֵּן הַזֶּה תּוֹכָה לְהַמְתִּיק מִמֶּךָ כָּל הַדִּינִים,
 וְחַלְלַל בְּתוֹךְ הָאוֹר הַמְּאִיר לְכָל הָעוֹלָם, וְאַשֶּׁר לֹא
 זוֹכִים לְהַרְגִּישׁוֹ וְלִטְעַם מִמֶּנּוּ רַק הַצְּדִיקִים.

טו.

עַקֵּר שְׁלֵמוֹת הָאֱמוּנָה בּוֹ יְתַבְרַךְ הִיא רַק
 כְּשֶׁמִּתְבַּרַּת אֶל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה — תּוֹרָה שֶׁבְכַתָּב
 וְתּוֹרָה שֶׁבְעַל-פִּי, וַיֵּאֱמִין לְהַחֲכִמִּים הָאֱמִתִּים, כִּי בְּלֹא
 זֹאת הוּא יְכוּל לִפְלֹא בְּאֱמוּנוֹת בְּזִבְיוֹת, רַחֲמָנָא לְעֻלְנָן. כִּי
 עָלֶיךָ לְדַעַת, אֲשֶׁר לְשֵׁלֵמוֹת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בּוֹ
 יְתַבְרַךְ זוֹכִים וַיִּקְא עַל-יְדֵי הַחֲכָמִים הָאֱמִתִּים
 הַמְּלַמְּדִים אוֹתָנוּ אֶת דְּרָכֵי הַתּוֹרָה, כִּי אֱמוּנָה בְּלֹא
 תּוֹרָה אֵינָה אֱמוּנָה קָלִיל, רַק אֱמוּנוֹת בְּזִבְיוֹת, וְעַל-כֵּן
 עָלֶיךָ לְהִתְמַיֵּד בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְלְהִתְחַזֵּק מְאֹד
 בְּאֱמוּנוֹת חֲכָמִים, וְאֵז וַיִּקְא תּוֹכָה לְאֱמוּנָה בְּרָה וּמְזַכֶּכֶת
 בּוֹ יְתַבְרַךְ, וְתִדְעַ כִּי אֵלּוּפוֹ שֶׁל עוֹלָם נִמְצָא בְּכָל תְּנוּעָה
 וְתַנּוּעָה, וְאִין בְּלַעֲדֵיו יְתַבְרַךְ קָלִיל.

טז.

עליך לדעת, כי כל הצער והיסורין והעגמת נפש
 שעובר עליך בתייך, הכל לכל מפני שאתה מנתק את
 עצמך ממנו יתברך, ועל-פי רב אתה שוכח ממנו
 יתברך, כי באם היית מכניס את עצמך אל תוך האמונה
 הקדושה, היית מתפטר לגמרי מכל צרותיך, כי אמונה
 בו יתברך ממשכת להאדם כל מיני רחמים וחסדים;
 כל מיני עשר וכבוד כל מיני חיים נעימים ומתקים, כל
 מיני ערבות וחיות, אשרי מי שמחזק את עצמו באמונה
 פשוטה בו יתברך תמיד!

יז.

אחי היקר! תכניס את עצמך לגמרי אל תוך
 האמונה הקדושה, ותברח לך ממדת חנפה, שמאד
 מאד מגנה בעיניו יתברך, ואל תחנף את שום בריה
 שבעולם, יהיה איך שיהיה, כי על-ידי חנפה באה
 כפירה (עין ספר המדות, אות חנפה, סימן א'). כי כשאדם
 מאמין בו יתברך, ויודע בידיעה ברורה, שכל מה
 ששייך אליו יבוא לו בביתו, ודבר השייך לו לא יכולים

לקחת ממנו, אזי האדם הזה לעולם לא יחניף לשום
 בריה, ותקף-ומיד פשחונף, בזה מראה לדעת, כי הוא
 כופר בעקר, רחמנא לצלן. ואמרו חכמינו הקדושים
 (סוטה מ"א): כל אדם שיש בו חנפה, מביא אף לעולם,
 ונופל לגיהנם, רחמנא לצלן. על-כן ראה להכניס את
 עצמך אל תוך האמונה הקדושה, ואל תתירא משום
 בריה שבעולם, ואל תחנף אותו, ומכל שכן עבור כסף,
 ודבר זה בעצמו יחזק ויאמץ את אמונתך, אשר אין לך
 עוד טוב ונעים כמו מדת האמונה הקדושה, אשר
 ממשכת לאדם שפע ברכה והצלחה.

יח.

אחי היקר, אסור לפל בדעתך אפלו כרגע, ואל כל
 זה תזכה על-ידי שתזכה להתחזק באמונה פשוטה בו
 יתברך לידע, כי בכל תנועה ותנועה שם אלופו של
 עולם; ואפלו אלו המתנגדים עליך, הם הם הרע שלך
 שבנאת על-ידי חטאיה; כי בדרך כלל כשאדם חוטא
 במחשבה או בדבור או במעשה, אזי קם עליו איזה
 ארור ופסול, וחולק עליו, ועל-כן אין שום עצה אחרת
 להנצל ממנו, רק על-ידי שתזכה לשוב בתשובה

אמתית אליו יתברך, ותבכה לפניו יתברך בדמעות
שליש, ותרחץ פניך עם הדמעות, ואז כולי האי ואולי
ימחקו ויתבטלו שונאיך, שהם הקלפות שבראת על-
ידי עוונותיך.

יט.

צריך שתכניס את עצמך כל-כך באמונה פשוטה
בו יתברך, עד שלא ימצא אצלך דבר גדול או קטן
שתחשב כאלו זה מקרה וטבע, חס ושלום, רק מפל
דבר כללי או פרטי תמשיך את עצמך אליו יתברך,
ותדע בידיעה ברורה ומחלטת, כי הכל ממנו יתברך,
ואין שום מציאות של טבע כלל, ועל-ידי ידיעה זו
תחיה ממש חיים נעימים, חיים רוחניים, חיים מתוקים
עוד בזה העולם, כדגמת הגן-עדן ממש, כי לא ימצא
שום מסך המבדיל והמפריד בינך לבינו יתברך, רק
תכף-ומיד תבין ותשכיל, כי הוא יתברך מחיה ומנהה
ומקים את כל הבריאה כלה; דומם, צומח, חי מדבר,
והכל אלקות גמור הוא, ואז דיקא — בידיעה זו, לא
תפל בדעתך כלל לעולם משום ירידה ומשום נפילה,
כי בכל פעם תשוב אליו יתברך, ותמשיך את רצונו

יתברך אליך. וזהו עקר שלמות התשובה לשוב אליו
 יתברך. ולידע שהכל ממנו יתברך. ולהשיב אותו
 יתברך בך; לידע ולהאמין שהוא רוצה בך. וגם אתה
 חשוב ויקר אצלו יתברך.

כ.

צריך שתדע אהובי אחי היקר. כי עקר שלמות
 האמונה הקדושה הוא רק כשזוכה להכניע את עצמו
 לגמרי אליו יתברך. ונעשה בעיניו כעפר ואפר. וידע
 בידיעה ברורה שהוא יתברך. רב ושליט עקרא ושרשא
 דכל עלמין. שאז היקא מאיר בו אורו יתברך באפן
 כזה. שרק בשבילו נברא העולם. כי כשהאדם מבטל
 את עצמו לגמרי אליו יתברך. ולוקח את כל התענוגים
 של עולם הזה ומהפכם אל הקדושה. אזי נחשב כאלו
 כל העולם כלו לא נברא אלא בשבילו. ורואה מכל
 פרט ופרט את רצונו יתברך. ואיך שהכל נברא
 בשבילו. והכל סובב והולך בשבילו. והוא הממשיך
 את השפע לכל העולם כלו. וזה נקרא שלמות האמונה
 הקדושה. אשרי שיאחז בזה!

כא.

אחי היקר! חזק ואמץ להכניס את עצמך תמיד בתוך האמונה הקדושה, ותחקק היטב בדעתך. כי אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל: דומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך והוא יתברך מנהיג את עולמו בהשגחה פרטי פרטיות: אין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם מכריזין מלמעלה (חלין, ז'): ואין אדם נוגע במה שמוכן לחברו (יומא ל"ח), ואפלו ריש גרוגתא מן שמיא מוקמינן ליה (ברכות נ"ח). וכפי שהאדם זוכה להכניס ידיעות אלו בדעתו ובלבו, כמו־כן ממשיך על עצמו ערכות נעיונות זיו אלקותו יתברך ומשרה עליו שכונת עזו יתברך, כי השכינה היא האמונה, ועל־כן כשהאדם תמיד חושב רק ממנו יתברך, זהו השראת השכינה השורה עליו, וכפי שמתמיד בדרך זה, כמו־כן ממשיך על עצמו שפע אורו יתברך יותר ויותר, עד שאלו אשר כבר חזקים באמונה ימים ושנים, להם נפתח שער השמים, וזוכים לנבואה וגלוי סודות ורזי דרזין, ומטילים בכל העולמות ביחודים קדושים, והם חיים בעודם בגופם חיים רוחניים — עולם הבא

בְּעוֹלָם הַזֶּה, וּמִתְעַנְּגִים בְּעִרְבוֹת נְעִימוֹת זֵיו חַיִּית
 אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְתָמִיד מִבְּטָלִים אֶת עֲצָמָם לְגַמְרֵי אֱלֹו
 יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר אֶפְלוּ הַנְּשִׁימָה שְׁלֵהֶם שְׁנוֹשְׁפִים הִיא כְּכֹר
 רַק חַיִּית אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאֵל כָּל זֶה תִּזְכֶּה אֱהוּבִי, אַחֵי
 הַיָּקָר, גַּם אַתָּה, בְּאֵם תִּכְנִיס בְּעֲצָמְךָ אֲמוֹנָה פְּשוּטָה בּו
 יִתְבָּרֵךְ, וְתִתְמַיד בְּדִבְרֵי זֶה יָמִים וְשָׁנִים מִמֶּשֶׁ, אֲשֶׁרִיךְ
 וְאֲשֶׁרִי חִלְקֵךְ!

כ.ב.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע אֱהוּבִי אַחֵי הַיָּקָר, כִּי מִי שְׁמַרְגִּיל אֶת
 עֲצָמוֹ לְהַפְגִּס בְּכָל פַּעַם בְּאֲמוֹנָה יוֹתֵר בְּרוּרָה, אֲזִי זוֹכֶה
 שְׁנִפְתָּחִים לוֹ אוֹרוֹת וְהִיכָלוֹת כְּאֵלוֹ שְׁלֵא שְׁעַר מִיָּמִיו,
 כִּי אֵין שׁוֹם מְדַרְגָּה בְּעוֹלָם שְׁלֵא יִכּוּלִים לְזַכּוֹת עַל-יָדֵי
 תּוֹקֵף אֲמוֹנָה פְּשוּטָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ — לִידַע כִּי הַכֹּל לְכָל:
 דּוֹמֵם, צוֹמֵחַ, חַי, מְדַבֵּר, אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא, רַק נִתְלַבֵּשׁ
 וְהִסְתִּיר עֲצָמוֹ כְּכִיכּוֹל בְּתוֹךְ הַבְּרִיאָה, אֲשֶׁר בְּשִׁבִיל זֶה
 נִקְרָא "עוֹלָם" לְשׁוֹן הָעֵלָם וְהִסְתַּר, כִּי שֵׁם גָּנוּז וְנִסְתָּר
 אֵלוֹפוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְעַל-כֵּן כְּשִׁיִּתְבָּרֵר לָךְ יְדִיעוֹת אֵלוֹ —
 שְׁבִכָּל דְּבַר יֵשׁ אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲזִי לְעוֹלָם לֹא תִשְׁבֵּר
 וְתִתְנַתֵּק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, כִּי תַדַּע בְּיַדִּיעָה בְּרוּרָה, אֲשֶׁר

בכל מקרה ובכל תנועה שם אלופו של עולם, והכל משגח בהשגחה פרטי פרטיות, ותוכל לעבר על הכל, ועל כל הבא עליך, ותמיד תדבר עמו יתברך כאשר ידבר איש עם רעהו, וכל מה שעובר עליך, הכל לכל תספר לפניו יתברך, וזה יחזק יותר ויותר את לבך ואת אמונתך, וישלים דעתך, עד שתזכה להכנס תמיד בהיכל ובאור חדש. אשרי המחזיק את עצמו באמונה הקדושה בו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה; ובפרטיות בעתים הללו, אשר ההסתרה וההעלמה גדולה מאד, ומי שרק נכנס באמונה הקדושה, תכף ומיד נשבר ונפתח לפניו כל ההסתרות והפסויים וההעלמות, וזכה להתגלות אלקות במדרגה נפלאה.

כג.

אחי, אחי הקר! אם אתה רוצה לחיות חיים נעימים, חיים מישבים, חיים שמחים וערבים, עליך להכניס את עצמך לגמרי באמונה הקדושה — להאמין בו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה בלי שום חקמות — שהוא יתברך ממלא כל עלמין, וסוכב כל עלמין, ואין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל. וצריך

אתה לבטל ממך כל מיני מחשבות זרות הטורדות
 ומרחקות אותך ממנו יתברך; וכל דעתך ורגשותיך
 וכסופיך צריכים להיות רק להגדיל אצלך האמונה
 הקדושה — לידע שהכל מתנהג רק ברשותו יתברך
 ובלעדיו יתברך לא יארע לך הטוב והרע. ועל-כן מה
 לך להתפחד מאיזה בריה. או להתבלבל ממהו. הלא
 הכל משגח ממנו יתברך. ועצתך. רק לדבר עמו
 יתברך. ולספר לפניו יתברך את כל לבך. וכל מה
 שעובר עליך בלשון שאתה רגיל בה. ובאפן הזה לא
 תעשה שום דבר קטן או גדול קדם שתדבר עמו
 יתברך. ועל-ידי-זה בעצמו יגדל ויתרחב אמונתך —
 שתאמין שהכל ממנו יתברך. ואז דיקא ישמנו חייך
 לחיים טובים. חיים שמחים. וחיים ארזים. אמן בן יהי
 רצון!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

מוֹתְרָאִישׁ נ"י אָמַר: הַעֲקֵר צְרִיף
הָאָדָם לְכַשׁ תְּמִיד מִמֶּנּוּ יִתְקַרֵּץ.
שִׁזְזָה לְהַפְלִל בּוֹ יִתְקַרֵּץ, וְלֹא יִרְצָה
רְצוֹן אַחַר מַמְלַעְדֵי רְצוֹנוֹ יִתְקַרֵּץ, וְאִזּוּ
אֵיךְ שִׁיפֵל דְּבַר, בֶּן יִזְהֶה, וְאִזּוּ יִזְקָא
יִזְהֶה חַיִּים טוֹבִים וְנַעֲמִים, לֹא-בֶן
אִם יִרְצָה תְּמִיד רַק פְּרִסוּם וְכָל מָה
שֶׁעוֹבֵר עָלָיו יִשְׁתַּחֲקֶק רַק לְהַתְּפַרְסֵם
וְכוֹי, אִזּוּ יִקְנֶס בְּצָרוֹת גְּדוּלוֹת, וְיִפֹּל
בְּפֶה יִקְוֶשׁ וְכוֹי, לֹא-בֶן מִי שֶׁהוּא
קִטֵּל וּמְבַשֵּׁל לְבַמְרֵי אֱלֹהֵי יִתְקַרֵּץ.
(אָמַר מוֹתְרָאִישׁ, חֶלֶק א': סִימָן תַּז)